

Ingen bad om Ordet.

Lovforslagets §§ 1 og 2 (se Tillæg A. Sp. 2937) samt dets Overgang til tredje Behandling

vedtoges uden Afstemning.

Den sidste Sag paa Dagsordenen var:

Forespørgsel til Justitsministeren af Hasle angaaende Principperne for Udøvelsen af Asylretten m. m.

(Forespørgselen findes i Tidenden Sp. 2789).

Forespørgeren (Hasle): Under den Sag, som Anklagemyndigheden havde rejst mod Nationalsocialisten Læge Frits Clausen i November Maaned i Fjor for Ærefornærmelse og Bagvaskelse mod Justitsministeren, hævdede Forsvareren, at han kunde føre Beviser, der helt eller delvis kunde diskulperere den anklagede med Hensyn til den Beskyldning han havde fremsat, en Beskyldning, som jo gik ud paa, at Justitsministeren havde smuglet jødiske og kommunistiske Provokatorer ind i Landet. Han nævnte en Række Emigranter ved Navn, som skulde falde ind under denne Kategori, og anmodede om, at Akterne vedrørende disse Personers Forhold maatte blive fremlagt i Retten. Anklagemyndigheden protesterede herimod, og Retten tog denne Protest til Følge, dels under Paaberaabelse af Praksis, hvorefter man ikke udleverer den Slags Dokumenter, dels under Henviisning til Retsplejelovens § 749, hvori det hedder, at

„Embedsakter, som indeholder Oplysninger, der skønnes at være af Betydning for Sagen, kan Retten eller Paataalemyndigheden kræve meddelte, medmindre Hemmeligholdelse findes nødvendig i Statens Interesse, hvorom Afgørelse træffes af vedkommende Minister.“

Som bekendt havde Forsvareren imidlertid paa ulovlig Maade skaffet sig Afskrift af nogle Akter vedrørende Emigranten Werner Calms Forhold, og disse Oplysninger meddelte han i Retsmødet. Senere har Justitsministeren over for Offentligheden givet en paa visse Punkter berigtigende Fremstilling af Forholdet. Hvis Forbavelsen over Indholdet af Forsvarerens Fremstilling var stor, saa maa det siges, at meget mindre blev den ikke efter den justitsministerielle Berigtigelse.

Følgende staar nemlig fast: Werner Calm havde været indviklet i en Proces af

politisk Art i Tyskland i 1932, men var formentlig blevet frifundet. Senere blev han paa ny sigtet og maatte flygte. Under et fleraarigt Ophold i Rusland blev han ogsaa dér sigtet og fængslet, formentlig som anklaget for Spioneri mod Sovjetunionen. Det var disse Data, der forelaa, da Justitsministeren skulde tage Stilling til Andragendet fra hans herboende Søster, der er gift med en dansk Statsborger, om, at han maatte faa Indrejsetilladelse, da hans Liv i Rusland ellers var i Fare. Der synes at have været en vis Mulighed for, at han kunde komme videre til Sydamerika, men andet end vage Løfter og Talemaader var der ikke, nogen absolut Garanti forelaa ikke.

Paa det foreliggende Grundlag skulde Beslutning tages, om Werner Calm altsaa skulde have en egentlig Opholdstilladelse i Danmark. Og hvilken Stilling tog Justitsministeren? Han gav Afslag. Selvfølgelig gjorde han det. Under de fantastiske vanskelige Forhold for politiske og jødiske Flygtninge har det nemlig i mangfoldige Tilfælde været nødvendigt at give Afslag til Folk, som var aldeles pletfri og havde virkelig Tilknytning til Danmark, f. Eks. gennem Ægteskab med en dansk Kvinde eller ved Slægtskab med Danske. Afslaget var altsaa særdeles velbegrundet.

Men nu kom der et Omslag. Paa en gentagen Anmodning sagde Ministeriet ja. Her maa da spørges: Hvad er Grunden, og hvilke er da Reglerne for Indrejsetilladelse, naar en Mand, der er flygtet fra Tyskland og derefter har faaet Bopæl i Rusland, hvor han sigtes og trues med Døden for Spioneri mod sin Gæstestat, naar en saadan Mand kan faa Indrejsetilladelse til Danmark, medens Personer, ja, Hundreder af Ansøgere, der ligger paa et helt andet Niveau, faar Afslag? Der maa da være visse Principper. Hvorledes kan en Mand, der dog maa antages med en vis Føje at være sigtet for Spioneri mod selv sin Gæstestat, være en Mand, man fremfor alle de andre Mennesker ønsker ind i Danmark?

I Forbindelse hermed er det nødvendigt at spørge om Anklagen for Bagvaskelse. Jeg nævnte før, at de paagældende Dokumenter, som Forsvareren ønskede udleveret, nægtedes udleveret ved Rettens Kendelse.

Det første Spørgsmaal bliver da: Vilde de paagældende Dokumenters Fremlægelse have haft eller rettere kunde antages at ville faa nogen Indflydelse med Hensyn til Bedømmelsen af tiltaltes Strafansvar? Her maa straks siges, at for saa vidt angaar den almindelige Tiltale for